

gen og sammenblandingen af Gud og menneske, himmel og jord!

Jeg vil sige, at en person, som går meget op i menneskerettigheder, burde nok ikke omtale menneskerettighederne på den måde. Det var blot det, jeg anførte i min tale.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil forsøge på at fortsætte min, skal jeg sige belæring af den grædende hr. Rune Lund ved at gøre ham opmærksom på, at frihedsrettigheder er dem, der tager udgangspunkt i en lov. Der er nemlig ikke nogen rettigheder, hvis der ikke er en lov. Det er loven, der giver dig ret.

Det falske, og lad mig bare sige fordærlige ved menneskerettighederne er troen på, at de findes frit i luften. Det er det, der står i den amerikanske uafhængighedserklæring; at de er universelle og naturlige, og det lå også i John Lockes ord. Det vil sige, at de ikke er givet med en lov, men for så vidt ligger i atmosfæren.

Når man opererer med noget, der er universelt, det vil sige givet på forhånd, så er man også kommet dertil meget hurtigt, hvor det får en klar konsekvens – både med guillotinen i Frankrig og også Sovjetunionen. Sovjetunionen er som bekendt konsekvensen af menneskerettighederne svarende til, at Stalins grundlov fra 1936 er fyldt med menneskerettigheder i et omfang, som ikke kendes i andre love.

Kan hr. Rune Lund ikke fatte en lille smule af forskellen mellem frihedsrettigheder og menneskerettigheder, forskellen på, at rettigheden er begrundet i en lov, eller om man tror, at rettigheden er givet med en eller anden vision, som man så kan indrette den retfærdige verden efter?

Kl. 11.45

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Det er en meget interessant og faktisk spændende filosofisk diskussion, om der er noget, som er evigt gældende eller evigt gyldigt, og som er hævet op over hverdagens diskussioner, noget, som er a priori gældende, som man vel formulerer det i hr. Søren Krarups verden. Men det, som jeg forholder mig til, er, at menneskerettighederne rent faktisk er udtrykt ved lov.

Vi har jo den europæiske menneskerettighedskonvention, og jeg glæder mig da til den dag, hvor man også kan høre hr. Søren Krarup tale pænt om den europæiske menneskerettighedskonvention, som faktisk er en konvention,

som man godt kan ligestille med lov. Den har en domstol, som kan afsige bindende domme i forhold til at sikre, at menneskerettighederne bliver overholdt i hele Europa, i de 47 lande, som er med i Europarådet.

Så menneskerettigheder er for mig ikke bare noget, som er meget filosofisk og svævende, men noget helt konkret. Det er den europæiske menneskerettighedskonvention, og det er Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og det er noget, som jeg går meget op i.

Formanden:

Tak til hr. Rune Lund. Så er det hr. Morten Messerschmidt som ordfører for forslagsstillerne.

Morten Messerschmidt (DF):

Det har jo været en interessant debat med både formelle og materielle indvendinger i det beslutningsforslag, som Dansk Folkeparti har fremsat.

Først vil jeg gerne indvende i forhold til det formelle, at jeg er fuldstændig enig i, at det er usædvanligt, at Folketinget bliver bedt om at tage stilling til en erklæring fra et andet parlament, in casu Europa-Parlamentet. Men det har været nødvendigt, for al den debat, der vel siden 1999 har været om tyrkisk medlemskab af EU, har jo aldrig nogen sinde mundet ud i en erklæring eller vedtagelse på linje med, hvad vi her ser fra Europa-Parlamentet, der så klart og entydigt peger på den lange række af problemer, som Tyrkiet står over for, og som i øvrigt også i kraft af optagelsesprocessen er en del af EU's problemer.

Det leder os over til den materielle diskussion, for det, der jo i den grad er mangel på, er, at man tør løsrive sig fra de sådan mere dumsmarte bemærkninger om, at vi går ind for fred og stabilitet og samhørighed og kærlighed og alle de her ting, som vi utvivlsomt alle sammen går ind for, men så i øvrigt fuldstændig udelukker diskussionen om alle de problemer, der rent faktisk står imellem os og kærligheden og imellem os og freden osv. Det er den diskussion, som Dansk Folkeparti gerne vil have, og den diskussion tordner lige ned i den tyrkiske kultur, i islam.

Hvis nu man lagde bare en lille smule historisk refleksion til grund for den her debat, kunne man jo se på, hvordan de øvrige islamiske lande har udviklet sig igennem tiden. Tag Iran, der siden 1979 har været et af de mest modbydelige fundamentalistiske diktaturer. Men hvad var det, der afstedkom den reaktion? Det var